

Madagaskar

Monika a Jirka Vackovi

náš osudový

Tuto knihu, tak jako vždy, věnujeme v první řadě sami sobě, aby nám navždy připomínala nejen naše první společné chvíle, ale i tento nádherný ostrov, který jsme si naprosto zamilovali.

Nechť ale slouží i Vám všem, kteří si o tomto úžasném ostrově rádi něco přečtou.

© Text a foto: Monika a Jirka Vackovi

ISBN 978-80-904770-2-5

Obsah

Jak to celé vzniklo	2
O zemi	3
Děti - mozaika	10
Cesta na jihozápad	12
Chameleóni - mozaika	62
Cesta na sever	64
Kolo nákladákem - mozaika	128
Výlet do Manakary	130
Lemuři - mozaika	162
Přírodní rezervace a NP	164
Fota zvířat	178
Ceny a praktické informace	198
Závěrem	204
Tabulka s trasou a statistikou	206

VÝLET DO MANAKARY

OPILÍ MLADÍCI

Monika odletěla zpět domů a já se společně s Ricardem vrátil do jejich bytu. Ještě před tím jsme se zastavili v hotelu nedaleko letiště, kde byly uloženy krabice od našich kol, abych vrátil majiteli půjčenou mapu a do krabice dal odmontovaný přední nosič včetně několika neforemných věcí, které nemohla Monika odvézt domů. Chvilku jsme se s Ricardem motali, než se mi podařilo najít hotel. Přeci jen tehdy po přeletu byla tma a druhý den jsme odjeli na kole opačným směrem.

Sotva Ricardo zaparkoval, objevila se před námi hlučná skupinka nalitých malgašských mladíků. Zastavili chvilku u nás a snažili se zaujmout několika jednoduchými anglickými frázemi. Poučen životem jsem se snažil s mladíky prohodit pár slov a na jednoduché dotazy odpovědět, abych v nich zbytečně nevyvolal agresivitu. Zabralo to! Bohužel jen do chvíle, kdy za námi zaparkoval bílý taxík. Řidič odcházející mladíky počastoval několika větami, které je zřejmě natolik vyprovokovaly, že po něm mrštili pěstíci cihly, kterou na silnici našli. Cihla přelétla taxikářovo auto a vletěla Ricardovi na zadní dveře, kde udělala důlek v plechu. Já tou dobou o kus dál mačkal zvonek u vrat zahrady a slyšel jen ránu. Až Ricardo mi vše později vysvětlil. Údajně volali i policii, ale ta se nenamáhala ani vyjet. Celou dobu jsme se s Monikou cítili na Madagaskaru potmě poměrně bezpečně, navzdory občasnému varování místních lidí. Toto mě trochu vrátilo zpět do reality.

Foto na levé straně: Žena s dětmi – východní pobřeží Madagaskaru

NP Isalo – skupinka lemuru kata pobíhala po stromech

pravovali pro všechny večeri a při tom klábosili. Než dovařili, my už se ani nehnu. „Musíte se trochu najíst, mám tu i čaj. Honem, pojďte ven, musíte něco pít a jíst, určitě vám to pomůže.“ Přemluvil nás Michal, abychom vylezli ze stanu.

Z večere stejně nakonec nic moc nebylo, náš žaludek odmítal pracovat. Zalezli jsme zpátky do stanu a dál vzdychali. Než se nám podařilo usnout, slyšeli jsme ještě Michala, jak přemlouvá Felixe, ať si jde k němu lehnout do stanu, že je tam místa dost pro oba. Madagaskarští průvodci většinou tráví noci přímo pod širým nebem.

SRA... JAKO ŘEMEN

Jirka se přes noc dal trochu dohromady, u mě bohužel problémy teprve propukly do maximálních výšin. Už v noci jsem nebyla schopná dojít ani k budce, takže pozůstatky ze mě byly kdekoliv. Tak moc jsem se těšila na další den, měli jsme dojít k nejnámějšímu jezírku v parku, Piscine naturelle, a mně bylo jasné, že v tomhle stavu nedojdu nikam, ani k jezírku, ani do vesnice. Ale co teď? Felixe napadl náhradní plán. „Půjďme kus společně, klukům ukážu cestičku k jezírku a tebe odvedu na parkoviště. Denně sem přijíždí několik džípů a ty se budeš s někým muset domluvit, aby tě odvezl do vesnice.“ 800 metrů chůze mezi tábořištěm a parkovištěm pro mě bylo neskutečně vysilující. Každých pár desítek metrů jsem se musela zastavit a nabírat síly. Felix na mě jen smutně koukal, jestli jsem ok. Na parkovišti nebyla toho rána ani noha. Stála tu dvě zaparkovaná auta, v nichž nikdo nebyl. Na druhé straně stál malý přístřešek, kam mě Felix před pálicím sluncem odložil a rozeběhl se za kluky. „Tak to je síla, jestli já dnešek

NP Isalo – Piscine Naturelle

Pachypodia na pískovcovém masivu Isala

přežiju!“ Jen co zmizel, propukl u mě prvně v životě nekontrolovatelný průjem. Byla jsem šťastná, že v mé blízkosti nikdo nebyl, ale nešťastná, co tu sama v tomhle stavu budu dělat dál.

Když to konečně trochu ustalo, musela jsem se převléknout do čistého a čekat na záchranu. Po asi dvou hodinách se blížilo z vesnice nové červené nabýskané auto s turisty. Ty řidič na parkovišti vysadil a zůstal v autě. Chopila jsem se příležitosti a poprosila o záchranu. Pohledem na jeho čistounké auto a na mě jsem si říkala, že do tohoto auta by mě posadil jen blázen. A to nemluví o oděru, který se kolem mě línul. I když si řekl o více peněz, než jsem

v tu chvíli čekala, neváhala jsem a do auta se mu nasoukala. Nevěřila jsem, že se tam ještě vůbec nějaké ukáže. S vypětím sil jsem mu vysvětlila, ke kterému ubytování mě má dovézt a těšila se na sprchu a na postel.

Na recepci čekalo další malé zdržení. Boudičky nebyly po předchozí noci ještě uklizené. Když jsme se konečně dohodli, která bude moje, vyhrabala jsem v kumbálu mezi uschovanými věcmi to nejnámější, včetně krabičky s léky, a přesunula se do společných sprch mezi boudičkami. Později mě do chatičky chodila pravidelně sledovat pokojská, aby zjistila, jestli jsem ještě na živu. Vždy na mě s takovým soucitem koukala, než po chvíli zase odešla.

RUMOVÁ PÁRTY VE DVOU

Jirka se vrátil někdy po čtvrté odpoledne a nemoc z předchozího dne na něm nebyla skoro znát. Mně naopak Endiaron vůbec nezabíral, a tak mi naordinoval antibiotika

Erodovaný masiv NP Isalo

Vanilka – toto aromatické koření bylo poprvé do Evropy dovezeno v první polovině 16. století a hned se stalo žádaným. Původně byla vanilka endemická v jihovýchodním Mexiku a to až do poloviny 19. století, kdy objev umělého opylování konečně dovolil její rozšíření. Do té doby bylo pěstování vanilky vázané na opylování včelami rodu *Melipona*. Vanilka je liánovitá rostlina patřící mezi orchideje, jako koření se používají nezralé fermentované lusky, které se sklízí 6-7 měsíců po odkvětu. Rostlina začíná plodit ve třetím roce života, nejvyšší plodnost (až 50 lusků) potom dosahuje v pátém až osmém roce. Největším světovým producentem vanilky je dnes Madagaskar – přibližně 50% světové produkce. Hlavním průmyslovým odběratelem jsou firmy Pepsi Cola a Coca Cola, které ročně spotřebují kolem 40 tun. Když se v roce 1985 rozhodly nahradit vanilku syntetickým vanilinem, došlo ke dramatickému pádu její ceny na burze, což málem způsobilo bankrot Malgašské republiky. Syntetický vanilin však zákazníci nepřijali a obě firmy se rychle vrátily k původní receptuře. Kromě těchto nápojů se vanilka široce využívá v potravinářském a gastronomickém průmyslu nebo také při výrobě parfémů a léků.

Na západ slunce jsme zašli do osvědčené hospůdky s příjemným posezením na pláži a pak už netrpělivě čekali na sedmou hodinu a na náš steak na pepři s domácími hranolky a vychlazeným pivem. Tentokrát byl předem objednaný na domluvený čas a ještě lepší, než včera. Kuchař sehnal na Jirkovo přání zelený pepř. Před odchodem jsme proto rovnou s příjemným kuchařem a vrchním v jedné osobě domluvili na zítra repete.

KRÁSNÁ REALITA OSTROVA

Další den bylo kolem bungalovu pořádně živo už od rozednění. Kolem páté začal ruch ze všech stran. Bungalov byl postaven asi půl metru nad zemí na kůlech, takže místní kohout si přímo pod naší postelí málem utrl hlasivky, domorodci na sebe hulákali a neustále s něčím třískali a nakonec kousek od bungalovu zapálili mokré odpadky. Nemusíme asi připomínat, že bungalov měl mezi každým prknem skoro půlcentimetrovou fuku a slabý vánek samozřejmě foukal na bungalov. Odpadky pak doutnaly snad celé dopoledne. V „neprostupné“ moskytiérové kleci nad postelí nás přes noc seštípalo několik komárů a typický prohnutý malgašský rošt postele nám srovnal záda. Ale stejně tak to byla romantika!

Jirka, hned co se dalo v místnosti trochu dýchat, vzal dřevěný nízký špalek, sloužící jako stolička, a trámeček, co ležel pod bungalovem, zalezl pod postel a vyšprajcoval úzký středový nosník postele: „Minka, dnes večer se už tolik tulit nebudeme!“

Zbytek dne jsme už jen lenošili na verandě, koupali se v teploučkém moři, dopoledne si znovu odběhli na známé místo vyfotit skupinku lemurů odpočívajících na stromech, vyzvedli malou vyřezanou pirogu s bílou plachtou a večer si opět vychutnali ten famózní steak na zeleném pepři.

Během dne také padlo rozhodnutí, že na tomto klidném ostrově zůstaneme ještě jeden den! Užijeme si to teploučké číré moře,

Západy slunce
měly své
kouzlo každý
večer

Příjemný pan
kuchař nám na
rozloučenou
udělal
flambovaný
banán

Cyklistické brašny a nosiče

- EXPEDICE MADAGASKAR 2011

JIŘÍ VACEK - VYBAVENÉ NOSIČE

- * ART. 001 - NOSNOST 30 KG
- * ART. 204 - NOSNOST 10 KG

BRAŠNY

- * ART. 310 - 7 LITRŮ
- * ART. 313 - 22 LITRŮ
- * 2X ART. 312 - OBJEM AŽ 80 LITRŮ

[CELKOVÝ OBJEM AŽ 109 LITRŮ]

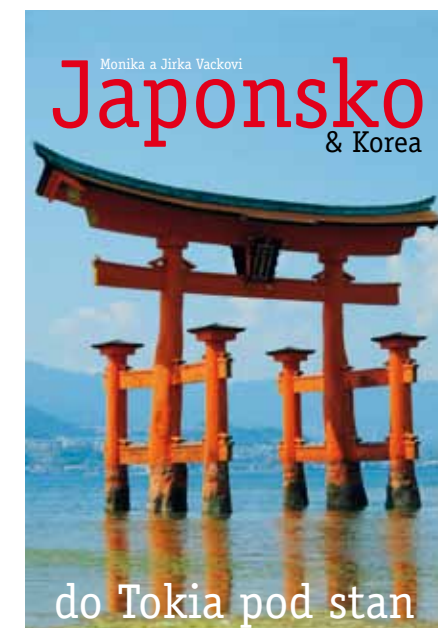
MONIKA VACKOVÁ - VYBAVENÉ

NOSIČ

- * ART. 001 - NOSNOST 30 KG
- BRAŠNY:
- * ART. 310 - 7 LITRŮ
- * ART. 313 - 22 LITRŮ
- * 2X ART. 312 - 40 LITRŮ

[CELKOVÝ OBJEM AŽ 69 LITRŮ]

dříve vydané knihy

Monika a Jirka Vackovi

Madagaskar naš osudový

Vydal: Jiří Vacek – Altiplano
www.altiplano.cz

Jazykové korektury: Ing. Radka Kvasničková
Grafický návrh, zlom a zakreslení tras: Miroslav Šup a Eva Adámková (V-Press s.r.o.)
Děkujeme panu Vladimíru Lemberkovi za určení názvů některých zvířat.

Kresba podkladu map: Blanka Šlesingerová

Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

1. vydání – listopad 2012

© Text a foto: Monika a Jirka Vackovi

ISBN 978-80-904770-2-5